

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

— **Ἐπίγραμμα Νικηφόρου Σάρδεων-εἰς Θεόδωρον Γαληνόν.** Ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 84 βομβυκίνῳ κώδικι τῆς ἐν Ἀθήναις βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς φ. 25^{α-β}, γεγραμμένῳ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα (Ἴδε Νέου Ἑλληνομνήμονος Τόμ. Δ' σ. 229), περιέχεται ἐπίγραμμα Νικηφόρου Σάρδεων ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ προκατόχου αὐτοῦ Θεοδώρου τοῦ Γαληνοῦ, ὅπερ ἐκδίδω κατωτέρω. Τὰ ἐν τῷ κώδικι ὑπὸ νοτίδος ἀμυδρὰ χωρία ἐδηλώθησαν διὰ στιγμῶν.

+ Ὁ κείμενος τίς ὦδε; Ποιμὴν ὦ ξένε.

Χώρας ὁποίας; Λυδικῆς ἐπαρχίας
τῆς Σαρδινηῆς τῆς δε ναί¹ πρωτοστάτης.

Κλῆσιν λαβὼν τὴν τίνα; Τὴν Θεοδώρου

5 ἐπώνυμόν τε² τῶν Γαληνῶν, ὦ ξένε.

Ὅντως Γαληνός; Ναί λόγοις καὶ πρακτέοις.

φ. 25^β || Θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο. Καὶ καλῶς λέγεις.

Ὁ δ' ἐνθεν οὗτος, ποῖος; Αὐτός καὶ πάλιν
μονότροπος. Πῶς; Ἐν τελευταίῳ βίῳ.

10 Πατρίδος οἴας; Τῆς Κωνσταντίνου, ξένε.

Γέννημα τίνων; Εὐσεβῶν γεννητόρων.

Τραφεῖς δὲ³ ποῦ καὶ πῶς; Ἐν εὐχαῖς Κυρίου.

Παιδιόθεν; Ναί καὶ καθιερωμένος.

Λόγιος οὗτος, ἀλλὰ καὶ σεμνοῦ βίου.

15 Ὡς ὑπέρευγε. Καί γε μακαριστέος.

Πῶς ὦδε φοιτᾷ; Προκριθεὶς ἐκ συνόδου.

Πῶς καὶ διῆξεν; Ὡς ἱερεῦσι πρέπον.

Ὅσιος οὗτος καὶ . . . κία, ξένε.

Τροπαιοφόρος ἐκ μικροῦ παρεσθίων

20 καὶ μετρίοφρων καὶ τεταπεινωμένος

πολλὰς χάριτας . . . ἦν πλήρης ὄλων

¹ Κῶδ. ναί

² ἐπώνυμον τε

³ τραφεῖς δε

Θύσας πόσον τε ... ; Πεντάδα χρόνων,
 Αἶ αἶ, θάνατε, τίς σε φυγεῖν ἰσχύει;
 Ὁ δ' ἱστορῶν¹ τίς; Θρέμμα τοῦ τεθνηκότος.

25 Τροφῆς ὁποίας; Παντοδαπῆς, ὦ ξένε,
 λόγων, τραπέζης, ποικίλης πανδαισίας,
 τῆς γραμματικῆς καί γε τῆς τῶν ῥητόρων,
 τῆς ἱστορικῆς καί γε τῆς φιλοσόφου.

φ. 26α || Κλήσιν λαχῶν τὴν τίνα; Τὴν Νικηφόρου.

30 Τὴν ἀξίαν τίς; Ῥητόρων πρωτοστάτης.

Καί νῦν ὁποῖος; Σάρδεων ἀρχιθύτης.

Διάδοχος δὲ τίνος; Ὡ τοῦ κειμένου.

Θρηνεῖς δὲ λοιπόν; Ἦθελον ζῶντα βλέπειν.

Ἄλλ' ὑπερεύχου μᾶλλον ὡς χρέος τόδε.

35 Δοίη θεός σοι χάριν, ἐκζητῶ, ξένε,

σωτηρίαν τε² τῷδε δυσωπῶ πλέον.

— **Παράφυλλα.** Ἐν σ. 313 τῆς ἐμῆς μετὰ προσθηκῶν μεταφράσεως τῆς Παλαιογραφίας Thompson ὠνόμασα παράφυλλα τὰ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ prefatory leaves (γαλλιστὶ feuilles de garde, γερμανιστὶ Schutzblätter). Εἶνε δὲ ὁ ὅρος βυζαντιακός, ὡς παράδειγμα δὲ τῆς χρήσεως αὐτοῦ παρέθηκ' αὐτόθι ἐν σ. 498 τὸ ἐκ τοῦ κώδικος 57 τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος σημείωμα τόδε· αὕτη ... ἡ βίβλος τῶν Εὐαγγελίων ἔχει τετράδας τὰς πάσας ἕξ καὶ τριάκοντα χωρὶς τῶν παραφύλλων (ἴδε Σακελλίωνος Κατάλογον χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης σ. 12). Ἐνταῦθα δὲ προστεθῆτω τὸ σημείωμα τοῦ ὑπ' ἀρ. Ψ-1-11 κώδικος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἐσκουριάλου, γραφέντος τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα, ἔχον ὡς· Βίβλος αὕτη περιέχει τετρά (γρ. τετράδια) πεντήκοντα, χωρὶς τοῦ πίνακος καὶ τῶν παραφύλλων καὶ τοῦ ἔχοντος τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου ἱστορημένην (*Miller Catalogue des manuscrits grecs de la Bibliothèque de l'Escorial*. Ἐν Παρισίοις 1848 σ. 414).

— **Νεώτερα χωρία περὶ Ταβίας.** Εἰς ὅσα ἔγραψα περὶ τῆς παραγνωρισθείσης μεσαιωνικῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Ταβίας, ἥς τὴν θέσιν ἐπέχει σήμερον τὸ χωρίον Νταβιά τοῦ δήμου Φαλάνθου (Byz.

¹ ἱστορῶν   ² τὲ

zantinische Zeitschrift Τόμ. Ζ' τοῦ 1897 σ. 311 κ. έ. Μικταί σελίδες σ. 448 κ. έ.) προστεθήτωσαν τάδε· Ὁ *Fallmerayer* ἐν τῇ *Geschichte der Halbinsel Morea* Τόμ. Β' σ. 323 λέγει τὰ ἐξῆς· *Tabia* liegt an der oberen *Barbatzena* hinter *Tripolitza* in *Arkadien*. Ἐν δὲ σ. 357, ποιούμενος λόγον περὶ τῶν Ἀλβανῶν, λέγει *Die Städte Tabia und Borbotia im Gebirge galten als die beiden Centralpunkte dieses Volkes* Ὁ *Zinkeisen* (*Geschichte des osmanischen Reiches* Τόμ. Α' σ. 549) γράφει τάδε· Δαβία einer nordwestlich von *Tripolitza* gelegenen Bergfeste. Ὅπως δὲ παρενόησε τὰ περὶ Ταβίας ὁ Καλλιγᾶς (*Μελέται Βυζαντινῆς ἱστορίας* σ. 637) λέγων ἐν θέσει Ταβία (Τάμπια).

— Ἑλληνίδες βιβλιογράφοι καὶ κύριαι κωδίκων. Εἰς τὰς Ἑλληνίδας βιβλιογράφους καὶ κυρίας κωδίκων, περὶ ὧν διέλαβον ἐν τῇ Ἐπετηρίδι τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ 1903 καὶ ἐν ἰδίῳ τεύχει (Ἴδε καὶ τὰς προσθήκας ἐν Νέῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. Γ' σ. 250 κ. έ. καὶ παρὰ Ν. Βέη ἐν Ποικίλῳ Ἡμερολογίῳ Κατίνας Ἡλιακοπούλου Τόμ. Α' 1905 σ. 54 κ. έ. καὶ ἐν ἰδίῳ τεύχει καὶ Τόμ. Β' 1906 σ. 250 κ. έ.), ἔχω νὰ προσθέσω ἑτέρας δύο.

Ἡ πρώτη αὐτῶν εἶνε ἡ βιβλιογράφος θυγάτηρ τοῦ ἐν Ῥώμῃ Ἑλληνομνήμονος βιβλιογράφου Ἰωάννου τοῦ Ὑδρουντίνου, περὶ οὗ ἴδε Νέον Ἑλληνομνήμονα Τόμ. Β' σ. 207. Εἰς ταύτῳθι περὶ αὐτοῦ λεγόμενα προσθετέον, ὅτι ἱκανὰ περὶ αὐτοῦ διαλαμβάνει καὶ ὁ *Nolhac* (*La bibliothèque de Fulvio Orsini*. Ἐν Παρίσισις 1887 σ. 162 κ. έ.), ἐξ ὧν συνάγεται, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἔζη ἐν Ῥώμῃ ὡς βιβλιογράφος καὶ πέραν τοῦ 1550, μέχρι τοῦλάχιστον τοῦ 1561. Μανθάνομεν δὲ τοῦτο ἐξ ἐπιστολῆς γραφείσης ὑπὸ τοῦ Ἀννίβα *Caro* ἐκ Ῥώμης τῇ 31 Αὐγούστου τοῦ ἔτους ἐκείνου πρὸς τὸν Φήλικα *Paciotto*, ζητήσαντα παρ' αὐτοῦ χάριν τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐρβίνου Ἑλληνας βιβλιογράφους. αβιβλιογράφοι, ἀπήντησεν ὁ *Caro*, ὑπάρχουσιν ὀλίγοι, καὶ τούτων οἱ πλείστοι ἐργάζονται χάριν τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ· δὲν εἶνε δ' ἐπιτετραμμένον εἰς αὐτοὺς νὰ γράφωσι χάριν ἄλλων. Ἄλλ' οὐχ ἦττον εὐρον μέχρι τριῶν, δύο δὲ τούτων σᾶς στέλλω δείγματα τῆς γραφῆς κάτωθι τῆς παρουσίας... Τὸ μίγα δείγμα εἶνε κόρης, ἣτις εἶνε θυγάτηρ τοῦ Ἰωάννου Ὀνωρίου (τοῦ Ὑδρουντίνου), ὅστις εἶνε ὁ ἄριστος Ἑλληνομνήμονος βιβλιογράφος τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων,

Καί δὲν δύναται μὲν νάναλάβῃ ἀντίγραφα αὐτὸς ἐκεῖνος, ἐπειδὴ ἀπα-
 σχολεῖ αὐτὸν ὁ ἡμέτερος αὐθέντης, ἀλλὰ θὰ φροντίσῃ ὁμῶς νὰ διορ-
 θῶνῃ πάντα τὰντιγραφησόμενα ὑπὸ τῆς θυγατρὸς. Προτείνει νὰ δίδῃ
 ἀντὶ ἐνὸς σκούδου δέκα φύλλα τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ στίχων καὶ τοῦ αὐ-
 τοῦ μεγέθους στίχων καὶ φῶς πρὸς τὸ παρὸν δείγμα. ... ἀλλ' ἐλπίζω,
 ὅτι θὰ πεισθῇ νὰ δίδῃ καὶ δώδεκα φύλλα ἀντὶ ἐνὸς σκούδου». Εἶνε
 δὲ γνωστὸν, ὅτι ἡ θυγάτηρ ἐκείνη τοῦ Ἰωάννου Ὑδρουντίνου, ἧς
 ἀγνοοῦμεν τὸ ὄνομα, ἐβοήθησε τὸν πατέρα ἐν τῇ ἀντιγραφῇ ὠραίου
 κώδικος περιέχοντος τὰς Ἑλληνίδας ποιητρίας. Τοῦτον ὁ Φούλβιος
 Ὀρσίνης προώριζε χάριν τοῦ ἰδίου διδασκάλου Ῥανουκίου Φαρνεζε-
 τοῦ δὲ καρδινάλιου τούτου θανόντος πρὸ τῆς συντελέσεως τοῦ ἀντι-
 γράφου, οὗτος ἀπέμεινεν ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ βιβλιοθήκῃ τοῦ Ὀρσίνη, ἐν
 ἧ ἔφερε τὸν ἀριθμὸν 89 τῶν ἐλληνικῶν χειρογράφων, δὲν εὑρίσκεται
 δὲ μεταξὺ τῶν ἐξ αὐτῆς περιελθόντων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Βατι-
 κανοῦ, καὶ ἀγνοεῖται ἡ τύχη αὐτοῦ. Ἴδε *Nolhac* ἐνθ. ἀν. σ. 163.

Ἡ δ' ἑτέρα εἶνε ἡ Ἀνθωνία, ἧς γίνεται μνεῖα ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. Q 89
 sup. κώδικι τῆς Ἀμβροσιακῆς βιβλιοθήκης, γεγραμμένῳ τὸν δέκα-
 τον πέμπτον αἰῶνα καὶ περιέχοντι τὰ Ἠθικὰ τοῦ Πλουτάρχου. Ἐν
 φ. V^o τοῦ κώδικος ὁ βιβλιογράφος ὁ γράψας τὸν κώδικα ἐσημείωσε
 τάδε· τῇ καλῇ κάγαθῇ νεανίδι Ἀνθωνία λαόν· ὁ Θωμαῖος
 ἐραστῆς εἰς μνήμην ὀψιγόνων ἄτινα ἐπαναλαμβάνω ἐνταῦθα
 οἷα ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ *Martini-Bassi* (*Catalogus codicum grae-
 corum Bibliothecae Ambrosianae*. Τόμ. Β' σ. 796), εἰ καὶ τινες
 λέξεις φαίνονται παρανεγνωσμένοι, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος Ἀνθωνία
 ἐξαιρουμένου, ἀνθ' οὗ πιθανῶς πρέπει νὰ γράψωμεν Ἀντωνία. Ἐν σ.
 1283 οἱ συντάξαντες τὸν κατάλογον ὀρθῶς προσθέτουσιν εἰς τὸ ὄνομα
 Ἀνθωνία νεανίς τὸ ἐρώτημα an possessrix, διότι πράγματι αὕτη
 φαίνεται κεκτημένη τὸν κώδικα, ἐν ᾧ μνημονεύεται τὸ ὄνομα αὐτῆς.

— Ἀνύπαρκτα ὀνόματα. Εἰς τὰ ἀνύπαρκτα ὀνόματα (Ἴδε
 τὰς ἐμὰς Μικτὰς σελίδας σ. 457 κ. ἑ. — Νέου Ἑλληνομνήμωνος
 Τόμ. Α' σ. 321 κ. ἑ. Τόμ. Γ' σ. 122) προστεθήτωσαν καὶ τὰ ἐξῆς·
 Α') Ἐν τῷ τοῦ *Emm. Miller* *Catalogue des manuscrits grecs
 de la Bibliothèque de l'Escorial* (Ἐν Παρισίοις 1848) σ. 412, ὁ
 ὑπ' ἀρ. Ψ-1-6 κώδιξ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἐσκουριάλου, γεγραμμένος
 τῷ 1542 ὑπὸ Πέτρου Καρναβάκα τοῦ ἐκ Μονεμβασίας περιγράφεται

περιέχων *Opuscules de Joseph Pinarus Rhacendyte sur la rhétorique*, γινομένης παραπομπῆς εἰς τοὺς τοῦ *Walz Rhetores graeci* Τόμ. Γ' σ. 465 κ. ἐ., ὅπου ἐξεδόθη τοῦ συγγραφέως ἐκείνου ἡ Σύνοψις Ῥητορικῆς. Καὶ παρὰ τῷ *Walz* δὲ φέρεται μεγαλογραφημένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν σ. 478 ἐν τῷ ἐπιγράμματι

Μέλιμα καὶ φρόντισμα καὶ γλυκὺς πόνος
οἰκτροῦ Πιναροῦ Ἰωσήφ ῤακενδύτου.

Ἄλλὰ Πιναρὸς καὶ ῤακενδύτης εἶνε ἀμφοτέρω. δηλωτικὰ τῆς μοναχικῆς εὐτελείας τοῦ Ἰωσήφ, ὅχι δ' ἐπώνυμα αὐτοῦ. Β') Ἐν τῷ τοῦ *Omont Inventaire sommaire des manuscrits grecs de la Bibliothèque Nationale* (Ἐν Παρισίοις 1898) Τόμ. Α' σ. XXXVII ἀναγράφεται μεταξὺ τῶν βιβλιογράφων τῶν ἐν Παρισίοις ἐλληνικῶν κωδίκων καὶ *Constance* ὁ Ἄλιτρος, γράψας πολλοὺς αὐτόθι σημειουμένους κώδικας τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος. Ἄλλὰ καὶ τὸ ἄλιτρος δὲν εἶνε οἰκογενειακὸν ἐπώνυμον, ἀλλ' ἀπλῶς τῶν ἐπιθέτων ἅτινα προσελάμβανον οἱ μοναχοί, προσγράφοντες εἰς ἑαυτοὺς ἀμαρτωλὴν φύσιν. — Γ') Ἐν τῷ αὐτῷ *Inventaire sommaire* τοῦ κ. *Omont* Τόμ. Α' σ. XLVIII ἀναγράφεται μεταξὺ τῶν βιβλιογράφων τῶν ἐν Παρισίοις ἐλληνικῶν κωδίκων ὁ ἐν ἔτει 1223 γράψας τὸν ὑπ' ἀρ. 2089 κώδικα *Pergios Hagiopeptrites*. Ἄλλὰ καὶ ἐν τῇ σ. 192 τοῦ Β' Τόμου ἐνθα περιγράφεται ὁ κώδιξ λέγεται: *Copie en 1223 par Pergios Hagiopeptrites*. Πιθανώτατα τὸ ὄνομα παρανεγνώσθη ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ *Σεργίου* ἢ *Γεωργίου*. — Δ') Ἀνάλογον δὲ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ *Τληπαθῆ*, ὅπερ σημειοῦται ἐν τοῖς τοῦ *Gregory Prolegomena* ἐν σ. 612 ὑπ' ἀρ. 1210: (in *Sina* 176) anno 1260 *Tetraeuangelon manu Georgii* τοῦ *Τληπαθῆ*. Καὶ ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ κυρίου ὀνόματος, ἀλλ' ἔχομεν νεοελληνικὸν τύπον τῆς γενικῆς τοῦ ἐπιθέτου *τληπαθῆς*.

— **Διόρθωσις εἰς Λαόνικον Χαλκοκονδύλην.** Παρὰ τῷ *Λαόνικῳ Χαλκοκονδύλῃ* ἐν ἐκδ. Βόννης σ. 396,20 ἀναγινώσκονται τάδε· καὶ τῶν *Παλαιολόγων* οἱ μετοχιταῖοι, ὅ τε πατήρ καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, μαχόμενοι ἀπώλοντο, τοῦθ' ὅπερ ἐν τῇ λατινικῇ μεταφράσει φέρεται *Palaeologorum socii, pater et filius eius, manus conserentes, magno animo caesi sunt in eo praelio*. Τὸ ἀνεπίστατον τῆς λατινικῆς μεταφράσεως προῆλθεν ἐκ τῆς

μικρογραφίας τοῦ ὀνόματος μετοχιταῖοι, ὅπερ ὁ μεταφραστής, νομίσας συνώνυμον τοῦ μέτοχος, μετέφρασε διὰ τῆς λέξεως socii. Ἀλλὰ γραπτέον Μετοχιταῖοι. Πρόκειται δὲ περὶ τοῦ μεγάλου λογοθέτου Μετοχίτου Πηλασιολόγου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ (Ἴδε Φραντζῆν ἐκδ. Βόννης σ. 228, 11).

— Ἀνέκδοτον ἔγγραφον τοῦ 1412. Ἐν τῷ ὑπ' ἄρ. F. VIII. 13 κώδικι τῆς ἐν Βασιλείᾳ τῆς Ἑλβετίας Πανεπιστημιακῆς βιβλιοθήκης. γεγραμμένῳ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα καὶ περιέχοντι τὰ Ἑρωτήματα Μανουήλ τοῦ Μοσχοπούλου (Ἴδε *Omont Catalogue des manuscrits grecs des bibliothèques de Suisse* ἐν *Centralblatt für Bibliothekswesen*. Τόμ. 1' (1886) σ. 413) ἀνέγνω τὸ θέρος τοῦ 1906 ἐν φ. 75^p ἄξιον λόγου ἔγγραφον τοῦ 1412, ὅπερ ἐκδίδω κατωτέρω. Τὸ ἔγγραφον εἶνε μεστὸν βραχυγραφιῶν καὶ δυσανάγνωστον· διότι τινὰ τῶν ἐν αὐτῷ δέονται ἐρμηνείας, εἰ μὴ ὀρθοτέρας ἀναγνώσεως. Ἰδίως δὲ ἀδιάγνωστος ὑπῆρξέ μοι ἡ λέξις ἡ ἐπομένη ἐν ἀρχῇ εἰς τὰς λέξεις ἄλογων εἰς ὑπέρπυρα, ἧς ἔθηκα τὸ πανομοιότυπον ἐν τῇ κατωτέρω ἐκδόσει. Ἀνέγνω δέ τι ὡσεὶ παράναν(;) Ἡ δὲ λέξις ὑπέρπυρα γράφεται πάντοτε βραχυγραφικῶς. Δυστυχῶς δὲ δὲν κατάρθωσα νὰ διαγνώσω ἐν τίνι χώρᾳ ἔχει γραφῆ τὸ ἔγγραφον τοῦτο, ὅπερ ἔχει ὧδε·

† Ἐν ὀνόματι τοῦ θεοῦ καγῶ ὁ κοσαντίνος καὶ ὁ πρωτοπαπᾶς χαριτὸν (= Χαρίτων) εἰσασθείκαμεν περὶ τις κούπας(;) καὶ αἰδοκέν με ὁ πρωτοπ' παπᾶς ἄλογων, εἰς ὑπέρπυρα *παρμίαν*. Ἄ κα ταιν ἐμπροσθεν τὸν εὐρειακομένον μαρτίρον κυροῦ θεωδόρου τοῦ γραματεικοῦ καὶ του σμείλου τοῦ τῆφλου καὶ κοσαντίνου τοῦ καλιᾶκρίνου καὶ πάπα ραδομείρου ὅπερ εἰς το χορίον τοῦ βαλδουβείνου τοῦ λογοθέτου ἐδόκα τον το ξειαζεν (= ὅπερ ἤξιζεν) ὁ μόδις ὑπέρπυρα *ς* ἐπιέν ὁ κοσαντίνος ὑπέρπυρα *ε* ἐδοκά τον σαίλαν μείαν π. *β* ἐδοκά τον τον κάπαν(;) εἰς ὑπέρπυρα *β*· ἐπεξύβαλα εἰς τὸν δραγοτὰ ὑπέρπυρα *γ* εἰς κέρασμαν· ζῆ καὶ ὁ δραγοτὰς καὶ οἱ γῆναίκα τοῦ, καὶ να το μαρτερίζουν, ὁμοῦ ὅλα μετα τοῦ ἀλόγου καὶ του σιταρεῖου καὶ τεις σέλας καὶ τεις κάπας(;) καὶ του κρασίου *μζ* ὑπέρπυρα· καὶ ἐπιλογισθὲν *θ*

ΙΑΝΟΥΗΛ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ
Εικόνη τοῦ ἐν τῷ μανειῶ τοῦ Λούβρου κώδικος τῶν ἔργων Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

ICANNINA 2006

ἄνθρωπος· ἐγράφη κατὰ μείναν μαρ^τ / (= ἡμέραν;) κῆ εἰς
στεραιᾶν βαιβέοσῃν ὅσαι ἐν (= οὐδὲ ἐν;) λόγον εἰς ὑπερ
του ἄλλου να δόσι μόνον φύλειαν καὶ αγάπην.

+ Ἔτος $\tilde{\epsilon}\tilde{\lambda}\tilde{\lambda}\tilde{\kappa}$ Ἰνδικτιῶνος ε' ἐγράφη.

— Διόρθωσις εἰς τὸν Καναρόν. Ὁ κ. Ἰωάννης Δαμ-
βέργης, ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. Δ' σ.
112 διορθούμενα χωρία τοῦ Ἰωάννου Καναροῦ (ἐκδ. Βόννης σ. 471,
13 κ. ε.) προτείνει νὰ διορθωθῇ τὸ ἠδύνατο εἰς ἠδυνάτει.

— Παραράματα. Ἐν Νέῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. Δ' σ. 189
στ. 2 ἄντι προβιθάζοντος γράφει προβιδάζοντας, ἐν δὲ στ. 3
ἄντι μάλλον γράφει μάλιστα.